

Anul XVII, Nr. 440
20 octombrie 2024

Duminica a XXIII-a după Cincizecime
- Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor-

Parohia Vovidenia **Galați**

- buletin duhovnicesc bilunar -

ISSN 2734 - 892X ISSN - L 2734 - 892X

APOSTOLUL SĂRBĂTORII SF. MARE. MC. DIMITRIE

„Fiule Timotei, întărește-te în harul care e în Hristos Iisus, și cele ce ai auzit de la mine, cu mulți martori de față, acestea le încredințează la oameni credincioși, care vor fi destoinici să învețe și pe alții. Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos Iisus. Niciun ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, ca să fie pe plac celui care l-a adus la oaste. Iar când se luptă cineva, la jocuri, nu ia cununa, dacă nu s-a luptat după legile jocului. Cuvine-se ca plugarul ce se ostenește să mănânce el mai întâi din roade. Înțelege cele ce-ți grăiesc, pentru că Domnul îți va da pricepere în toate. Adu-ți aminte de Iisus Hristos, Care a înviat din morți, din neamul lui David, după Evanghelia mea, pentru care sufăr până și lanțuri ca un făcător de rele, dar cuvântul lui Dumnezeu nu se leagă. De aceea, toate le rabd, pentru cei aleși, ca și ei să aibă parte de mântuirea care este întru Hristos Iisus și de slava veșnică“.

(Efeseni II, 4-10)

„Fraților, orice mustrare, la început, nu pare că e de bucurie, ci de întristare, dar mai pe urmă dă celor încercați cu ea roada pașnică a dreptății. Pentru aceea, «îndreptați mâinile cele ostenite și genunchii cei slăbănogiți. Faceți cărări drepte pentru picioarele voastre», așa încât cine este șchiop să nu se abată, ci mai vârtos să se vindece. Luați seama să nu vă lepădați de Cel care vorbește. Căci dacă aceia n-au scăpat de pedeapsă, nevoind să asculte pe cel ce le grăia pe pământ, cu atât mai mult noi, îndepărtându-ne de Cel ce ne grăiește din ceruri - al Cărui glas, odinioară, a zguduit pământul, iar acum, vorbind a făgăduit: «Încă o dată voi clătina nu numai pământul, ci și cerul». Iar prin aceea că zice: «încă o dată», arată schimbarea celor clătinate, ca a unor lucruri făcute, ca să rămână cele neclintite“.

(Evrei 12, 11-13; 25-27)

2024 - „Anul omagial al pastorației și îngrijirii bolnavilor“ și „Anul comemorativ al tuturor Sfinților tămăduitori fără de arginți“

„FESTIVALUL CONȘTIINȚEI? DE CE NU!“

„M-am întrebat adesea ce este conștiința și, mai ales, unde poate fi ea localizată pe harta alcătuirii umane? Mi-am spus că ar putea fi întâlnită în zona de contact dintre minte și inimă, fiind învelită - obligatoriu - într-un veșmânt moral. Sună poetic? Nici pomeneală! Așadar, trei ingrediente obligatorii au fost sădite dintru început pentru ca făptura umană să poată dezvolta această capacitate cognitiv-afectiv-morală unică în Univers.

În Sfânta Scriptură, cuvântul conștiință este inexistent. Cel puțin în Vechiul Testament. Apare în Noul Testament, dar nu în cuprinsul celor patru Evanghelii, ci doar în Epistolele pauline. Mai precis în Romani, I, II Corinteni și Evrei. „Dar de vă va spune cineva: Aceasta este din jertfa idolilor, să nu mâncați pentru cel care v-a spus și pentru conștiință. Iar conștiința, zic, nu a ta însuși, ci a altuia. Căci de ce libertatea mea să fie judecată de o altă conștiință?“ (I Cor. 10, 28-29, subl. n.), iată acest citat din Sfântul Pavel ca un exemplu de folosire și înțelegere a termenului. Dar oare să nu fi existat un nivel de conștiință și între oamenii Vechiului Testament? Oare Adam nu din conștiința faptului că a greșit grav s-a pitulat strămoșește în boscheții Edenului, făcându-se de râs prin aruncarea culpei în întregime pe Eva? Oare Cain nu s-a „căinat“ după vărsarea sângelui fratelui său, din invidie prostească, muștrându-l conștiința? Dar oare psalmii de pocăință ai regelui-profet David nu sunt rezultatul unei conștiințe frământate, care nu-i dădea pace în urma uciderii prin vicleșug a generalului Urie pentru a se insinua în patul conjugal al acestuia? Oare nu conștiința le grăia din adâncimile ființei, în aceste cazuri? Poate că da, însă nu era numită ca atare - relația dintre păcat și iertare (răscumpărare) fiind alta de dinainte de Întruparea Domnului.

Pavel a coborât și el pe treptele cele mai de jos ale ticăloșiei mergând până lauciderea cu râvnă a unor nevinovați, ieșind însă la lumină (orbitoare!) pe drumul Damascului, prin hristofania de care a avut parte. Și care s-a finalizat în taina botezului, prin mâinile lui Anania. Apa botezului a spălat păcatele, iar la suprafață, de sub mîlul acestora, a ieșit la iveală conștiința. De aceea Apostolul Neamurilor vorbește primul despre această stare de agregare a ființei morale a omului, definind-o drept conștiință. Căci, între toți Apostolii, el a fost prigonitor și vestitor deopotrivă. Din acest ecart s-a născut conștiința...

Acestea fiind zise, nu mică mi-a fost mirarea (și bucuria) primind invitația de a vorbi la „Întâlniri de conștiință. Exerciții de luciditate a credinței“, un adevărat festival organizat de Tema aleasă s-a intitulat

„Viața mea în comunism. A fi tânăr într-o lume bătrână“, iar în cadrul ei am reflectat la dezastrul moral și vocațional provocat de orânduirea comunistă, în fapt o dezordine ideologică împotriva firii umane și adversă planului dumnezeiesc. Viața în comunism am descris-o ca pe o lespede grea trântită peste destinele, peste vocațiile, peste talentele, peste însușirile noastre personale. Fiindcă puțini reușeau să-și împlinească menirea și să-și exprime harismele, majoritatea eram puși pe șinele vieții de către partid, care gândea și acționa în contul nostru. În plus mai era și „cultul împăratului“ (de care unii încă nu s-au lepădat), adică al repetentului ignorant N. Ceaușescu, un cult destrăbălat care făcea să vibreze miasmele idolești demult căzute în uitare. Iar totul s-a sfârșit în sânge - sânge cald, sânge curat, sânge tânăr, sânge care nu a avut vreme să se împerecheze cu alt sânge spre a naște viața. Vieți aruncate peste bordul fanatismului, al nebuniei ideologice, al delirului puterii... De aceea libertatea de care ne bucurăm azi, inclusiv aceea de a vorbi despre credință sau de a canoniza sfinți, este esențială și este uriașul dar pe care nu avem voie să-l mai risipim.

Festivalul conștiinței de la Ploiești a adus la rampă nume sonore și reale ale eclesiei cuvântătoare, unii dintre ei considerați a fi „directori de conștiință“ în vremurile tulburate (moral) pe care le traversăm. Nu există nici o comunitate fără repere vizibile, fără normative vii, tangibile, fără modele. Desigur, oameni fiind „avem dreptul“ să greșim, nimeni nu este infailibil. Însă printre noi pot fi întâlniți și conștiințe care își asumă greșeala atunci când ea există, dar mai ales își însușesc tragicul rol de a da glas nemulțumirilor sau dorințelor celor mulți, cu prețul lapidării digitale rapide-și nu numai. Însă „Cu noi este Dumnezeu...!“.

(Răzvan Bucuroiu, Ziarul Lumina, 7 Octombrie 2024)

IGNORANȚA FACE CASĂ BUNĂ CU NECREDINȚA

„Cine citește romanul lui Dostoievski „Frații Karamazov“ va întâlni spre finalul lui un dialog între Alioșa, cel mai mic dintre Karamazovi, și Kolea, un puști teribilist, în vârstă de 13 ani.

Kolea își declară sus și tare ateismul său, credința în socialism și spune că poți iubi omenirea și fără să crezi în Dumnezeu.

Alioșa nu stă să demonteze fiecare idee a tânărului revoluționar, dar îi spune o povestioară scurtă, scrisă de un neamț care a trăit o perioadă în Rusia. Neamțul, referindu-se la școlărima rusă, afirma: „Arătați-i unui elev rus o hartă a firmamentului, a cerului cu constelațiile și galaxiile universului și, a doua zi chiar, o să v-o dea înapoi corectată“. Ce voia să spună cetățeanul din Germania? Că o lipsă totală de cunoștințe naște o încredere exagerată în sine și de aici e doar un pas până la a spune

inepții. Totuși, să nu-i socotim doar pe ruși că ar suferi de păcatul acesta. Pilda care urmează vine din spațiul francez, așadar nimeni nu e scutit să cadă în plasa mândriei și a prostiei, până la urmă.

Un bărbat de 75 de ani călătorea cu trenul de la Paris la Lyon și folosea timpul acesta pentru a lectura. Alături de el un tânăr student citea și el o carte voluminoasă. După un timp, tânărul observă că bătrânul de lângă el citește Biblia și fără menajamente îl întrebă: „Dumneavoastră mai credeți în această carte plină de fabule și povești?” „Bineînțeles, răspunse vârstnicul. Numai că aceasta nu este o carte de povești sau fabule, ci Cuvântul lui Dumnezeu! Dumneavoastră socotiți că e greșit să cred asta?”

„Bineînțeles că e greșit! Cred că ar trebui să vă dedicați timpul mai degrabă studiului științei și istoriei universale. Veți vedea cum Revoluția Franceză, acum mai bine de 100 de ani, a demonstrat miopia spirituală a celor care frecventează Biserica, stupiditatea și minciunile religiei. Doar persoane fără cultură sau fanatice mai pot crede în astfel de prostii. Dumneavoastră, domnule, ar trebui să cunoașteți puțin mai mult părerea oamenilor de știință cu privire la lucrurile acestea“.

„Și spune-mi, tinere, aceasta este părerea oamenilor noștri de știință despre Biblie?“ „Îmi pare rău. Următoarea stație este Dijon, îl anunță tânărul. Acolo trebuie să cobor și nu am timp să vă explic. Vă rog să îmi dați cartea dumneavoastră de vizită și vă voi trimite prin poștă câteva lucrări pe tema aceasta. Așa vă veți edifica asupra acestei teme care preocupă întreaga lume“.

Bătrânul, cu multă răbdare și liniștit, căută în buzunarul hainei sale. După un scurt timp îi întinse cartea sa de vizită. Când tânărul citi, se rușină și nu mai îndrăzni să ridice capul din pământ. Pe cartea de vizită scria: Profesor Doctor Louis Pasteur, director general al Institutului Național de Cercetare Științifică al Academiei Franceze“.

(Augustin Păunoiu, Ziarul Lumina, 2 Octombrie 2020)

Parohia Vovidenia

IBAN: RO88RNCB0144166173810001 Cod fiscal: 14142722
Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal: 800009;
Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24;
Cantina parohială: str. Alex. Ioan Cuza, nr. 31, cod poștal: 800010;
Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:
Preot Gabriel-Ioan PELIN: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2
e-mail : vovidenia@gmail.com; pelin_gabriel@yahoo.com

www.bisericavovidenia.ro